

№ 18 (1268) თბილისი, საქართველო 1967

საქართველო

განმომცემის 44-ე წელი ფასი 20 კპპ.

— რას გავს ეს ვენახი, რისი იმედით ხართ?
— სეტყვას ველოდებით.

— ეს რა ძეიფი გავიმართავს?
— თავმჯდომარეობა საბალახოები გადანა და მა
რა მემნა!

— საიუბილეოდ კარგ მოსაგულს შეგვპირდა
თქვენი თავმჯდომარე და რა პირი უჩანს?
— პირიანი კაცია ჩვენი თავმჯდომარე და მოსა-
გულსაც კარგი პირი უჩანს.

— ახლა არ ველოდით, ჯამთარუი გვეწვიეთ და
გაუბნებდით...
— თქვენი ვერაფერი გავიგე, გაგაფხულა
თქვით ფილიალს შემოღობოვა ითვლიან...

გულმავიწყობა, როდესაც რთულ ფორმებში გადადის, ავადმყოფობა და მას სკლეროზს უწოდებენ. ასეთი ავადმყოფი შედის მაღაზიაში, იხდის ფულს, შემდეგ ავიწყდება რა უნდა იყოს, შემდეგ ავიწყდება, რომ ხაერთოდ გადაიხდა ფული და გამოდის მაღაზიიდან ცარიელი. ამ შემთხვევაში, რა თქმა უნდა, წარადლება ავადმყოფი. ხდება ასეც: ავადმყოფი შედის მაღაზიაში, იღებს საქონელს და შემდეგ ავიწყდება, რომ საქონელი აიღო და არ იხდის ფულს. ამ შემთხვევაში, რა თქმა უნდა, ავადმყოფი არ წარადლება.

ჩვენ დავინტერესდით დაავადების სწორედ ამ ფორმით და ვთხოვეთ საყოფაცხოვრებო მომსახურების სამინისტროს, რათა ცოცხალი მაგალითები ეჩვენებინათ. აი რა გვიამბო სამინისტროს წარმომადგენელმა:

— სკლეროზი რთული და ხეროზული დაავადებაა. „სკლეროტიკებთან“ ურთიერთობა საქ-

მაოდ ძვირი გვიჯდება. დასაწყისში ავადმყოფი ხეკვოს არაფერს ავლენს, თავი უჭირავს ნორმალურად, მესხიერება შესანიშნავი აქვს, ავსებს ბლანკებს უშეცდომოდ, თავაწიანია, მაგრამ როგორც კი ამთავრებს პროცედურას გამჭირავებელ პუნქტში, ე. ი. მიიღებს რა მისთვის საჭირო ნივთს, იმ წამსვე იწყება სკლეროზი მწვავე ფორმით. აი მაგალითიც:

დარეჯან ალექსანდრეს ასულმა უნგაძემ, 1962 წელს, კალინინის რაიონის გაქირავების პუნქტიდან გაიტანა მაცივარი „სარატოვი“, შემდეგ დაავიწყდა, რომ იგი მისი საკუთრება არ იყო და ნივთი გაყიდა. ორი წლის შემდეგ მოაგონდა, რომ არსებობს სხვა გაქირავების პუნქტიც, წავიდა პირველი მისის სახელობის რაიონში და გამოიტანა ტელევიზორი „რეკორდი“. ახლაც მისი გულმავიწყობა ხარეკორდო აღმოჩნდა. კვლავ მწვავე სკლეროზული მოვლენები განუვითარდა ქალბატონ დარე-

ჯანს და კვლავ დაავიწყდა, რომ ტელევიზორი მას არ ეკუთვნოდა და ეს ნივთიც... გაყიდა. ასე და ამგვარად, გაქირავების პუნქტთან ნიჭიერმა ორგანიზატორმა ქალმა შექმნა მაღაზია-ფილიალი „ჩიტის რძე“, რომელიც ვაჭრობს მაცივრებით, ტელევიზორებითა და ყველაფრით, რისი გაქირავებაც პუნქტს შეუძლია.

აი მეორე მაგალითიც — ვიქტორ გიორგის ძე პტაშნიკოვი. 1964 წელს მან პირველი მისის სახელობის რაიონის გაქირავების პუნქტიდან გამოიტანა ტელევიზორი „რადი“ და მაცივარი „სარატოვი“. ვიქტორი ნივთების გამოტანის პერიოდში თავს კარგად გრძნობდა, არ ჰქონდა არავითარი ავადმყოფური მოვლენები, არ აღენიშნებოდა მესხიერების დაქვეითება, თავი ეჭირა მხნედ და ხალისიანად. მაგრამ გამოიტანა თუ არა პუნქტიდან ნივთები იმ წამსვე იძალა დაავადებამ, მესხიერებიდან აბსოლუტურად ამოუვარდა სიდან გამოიტანა მაცივა-

რი ან ტელევიზორი, ვერაფრით ვერ გაიხსენა სად იყო, ვინ იყო და იქვე გაყიდა. ანალოგიურ შემთხვევასთან გვაქვს საქმე როზა დიმიტრის ასულ რატოვას სახით. მან 1962 წელს გამოიტანა რადიოლა „ოქტავა“. ამ დიდი დიაპაზონის ადამიანსაც რაგვი მოვლენები განუვითარდა, რაც უნდა იქნესა და პტაშნიკოვს, მანაც, გაყიდა რადიოლა.

ჩვენს შეკითხვაზე, რა ზომები იქნება მიღებული აღნიშნული დაავადების აღმოსაფხვრელად, სამინისტროს წარმომადგენელმა გვიამბუნა:

— მართო ჯანმრთელობის დაცვის სამინისტრო ამ საკითხს ვერ გვაძარს. ჩვენ იმედი გვაქვს, რომ დახმარებას გაგვიწევს საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვის სამინისტრო და პროკურატურა.

ჩვენ გვჯერა, რომ სკლეროზის ეს ფორმა მალე მოიხსნება. რაც მთავარია — დიაგნოზი დასმულია.

ბ. მებრეველი

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— უფროსო! ტაქსი ხომ არ მნებავთ!...
— გეაღლობთ! მე ჩემი მანქანა მყავს...

სიტყვა სხვაა, საქმე სხვაა...

„მე პატარა ბიჭი ვარ, ვგდივარ ფიცრის ძირასა, ყოველ გავლა-გამოვლაზე გადავდივარ ყირასა.“

ამ სტრიქონებს მღერიან ხაშურის რაიონის ჩუმათელეთის სანატორიუმ „ნაკადული“ ბავშვები. არცთუ ისეთი დიდი ეზო აქვს ბავშვთა სანატორიუმს „ნაკადულს“, მაგრამ რაცა აქვს, ისიც ჯანდაცვის სამინისტროს სარემონტო კანტონამ დაიკავა. ეს ფიცრებიც მისია, წყებაწყება რომ ალაგია ერთიმეორეზე, ეს გაყრილ-გამოყრილი ცემენტიც მას ეკუთვნის...

რა მოხდა? საქმიანი ეზო სომ არ მოაწყვეს სანატორიუმის ეზოში? რა უნდა აქ ამდენ სამშენებლო მასალას? სანატორიუმის რეკონსტრუქცია მიმდინარეობს, კორპუსს კორპუსი ემატება, ახალი საწარფოლო შენდება, სათამაშო ოთახით მშენდება, სასადილო, სააუზზე, საგანგებო დიდდება...

იზრდება-მეტეი, მოგახსენეთ, მაგრამ მანამდე რა უნდა ჰქნას ცეროდნა ბავშვებმა? საშენ მასალაში იგორან? 4-5 წლის ბავშვს უჭირს აქ გავლა, ვერ ეუფლება რთულ ილეთებს და, დილიდან საღამომდე, ოთახში ჯდობა უწევს.

რაკი ასეა, ახლა ოთახშიც შევიხედოთ:
— გაიწი, ციციწი, რას მეტმასნები, ჭაჯან, ამ სიტყვებში!
— ლა გინდა, ლა! ველა ხედავ, აქალი ბავსი მოვიდა? სად გავიწიო?

...სანატორიუმ „ნაკადული“ შენობა ამ ოციოდდე წლის წინათ აიგო. აიგო საბავშვო ბაღისთვის და მას შემდეგ დიდად შეიცვალა ამ შენობის პროფილი. საბავშვო ბაღი ასტმიან ბავშვთა სანატორიუმად გადაიქცა. აქ წელიწადში შეიდასამ ბავშვმა უნდა დაისვენოს. ეს ციფრი თანაბრად უნდა გაიყოს თორმეტზე, მაგრამ, აბა, შეხედეთ ამ დარღვეულ ბუღალტერიას: ამჟამად, ერთდროულად, ას სამოცი ბავშვი ისვენებს, თუ ამ დასვენებას დასვენება ჰქვია...

სწორედ ამის გამო შეიქნა საჭირო „ნაკადული“ რეკონსტრუქცია, ახალი კორპუსის აგება, მაგრამ სხვა რამესაც სომ უნდა გათვალისწინება?

— სამ თვეში წამოვუჭიმავთ! — დაიტბაბასა სამშენებლო კანტონის უფროსმა ირაპლი ჩიშპაიძემ.

— არც არის სამი თვე საჭირო. ასეთ უბრალო საქმეს ოთხმოცდაათი დღე როგორ დასჭირდება?! — სიტყვა დააწია სამშენებლო მწარმოებელმა პნსორ ბუპასიძემ.

მაგრამ სიტყვა სხვაა და საქმე — სხვა. უკვე ხუთი თვეა, საშენი მასალა სანატორიუმის ეზოში ყრია და საქმეს პირი არ უჩანს. ასე თუ გაგრძელდა, ალბათ, ორჯერ ხუთი თვე კიდევ გავა და ჩიშპაიძის ნათქვამი კვლავ ნათქვამად დარჩება...

ფეხა ეუფას!

ფანჯარის ტრფიას რომ იტყვიან, სწორედ ის არ ვიყავი. მატჩის დღეს მუდამ ღიმილით გავცქეროდი სტადიონისკენ ქოშინით მიმავალ ხალხს.

დიდად ვაფასებდი ჩემი ტრესტის მმართველს, რომელიც, ჩემი არ იყოს, ფეხბურთს ვერ იტანდა.

ასე ტკბილად, მშვიდად ილეოდა ცხოვრების დღენი. მაგრამ... მოვიდა ახალი მმართველი — ფეხბურთზე უზომოდ შეყვარებული. თათბირზე, უმთავრესად, ფეხბურთზე იყო ლაპარაკი. საწარმოო გეგმის შესრულება ვიღას ახსოვდა? კამათობდნენ, არჩევდნენ შეხვედრის მსვლელობას. მე, რასაკვირველია, ხმას არ ვიღებდი და სწორედ ეს იყო მიზეზი, რომ, ცოტა ხნის შემდეგ, თათბირზე აღარ მიწვევდნენ. მალე ჩემს შესახებ მოთქმა-მოთქმა დაიწყო, მომნათლეს, როგორც უინტერესო და ჩამორჩენილი ადამიანი.

რეპუტაციის აღსადგენად, უფროსის გულის მოსაგებად (რასაც ხშირად დაწინაურება მოსდევს) გადაჭრული ზომების მიღება შეიქმნა საჭირო და, ძალუწუნებურად, ამ გადაწყვეტილებით ავადმყოფობით დავსწესულდი.

სტადიონზე ჩემი სადებიუტო გამოსვლა იმით დაიწყო, რომ მმართველის გვერდით მოხვდი. თბილისელთა კარში ლამაზი ბურთი რომ გაიტანეს, უცაბედლ ტაში შემოვკარტი და მყისვე უფროსის შენიშვნაც დავიმსახურე: სტუმრების გატანილ ბურთზე ჩვენთან ტაშის დაკვრა არაა მიღებულიო. ძალიან გამიკვირდა. ცოტა და საქმე უკეთ წავიდა. ისე გავიწაფე და გავთამამდი, ჩვენებმა რომ კარს ააცილეს, მმართველს მუჭულგუნი გავკარი, დამნაშავე ფეხბურთელს ვუსტივინე, ერთ მომენტში მსაჯს მუშტიც მოვუღერე. ჩემი რეპუტაცია ისევ ამაღლდა. უფროსის კაბინეტში, სადაც ბუზიც კი ვერ შეფრინდებოდა ვაგლახანდ, საათობით ვიჯექი და ფეხბურთზე ვქაჩანებდი. უფროსი თათბირზე ხშირად მაქებდა და მეც, ამის საპასუხოდ, მეტ აქტიურობას ვჩინებდი სტადიონზე. ისე შორს წავედი, დასავლეთ ტრიბუნიდან აღმოსავლეთ ტრიბუნაზე მჯდომ მაყურებელთანაც კი მკამათნია, მუშტიც მომიღერებია მათთვის. მსაჯებსაც უფრო ხშირად ვლანძღავდი.

სამსახურში დამაწინაურეს, მაგრამ სულ მალე უფროსმა, რატომღაც, ალმაცერად დამიწყო ცქერა. ვეტყვოდი: დღეს აუცილებლად მოვიგებთ-მეთქი და ფეხბურთელები ავებდნენ. მეორე დღეს მმართველი გამომიძახებდა და ისე შემახურებდა, თითქოს გუნდის წაგება ჩემი ბრალი ყოფილიყოს.

ასეა ცხოვრება: იგი განუწყვეტლივ იცვლება, წინ მიდის. ფეხბურთი?... ფუი ეშმაკს!

კორნელი ბუცაძე

საყვანიძისი ცოლქუც!

(დღიურიდან)

...ჩემს მიმართ თავაზიანობაში ვალმოსდილმა ცოლმა მრავალმნიშვნელოვნად გამიღიმა და აკადემიური ნიჭიერებით წარმოსთქვა: რა ჭკვიანი ხარ, ჩემო სულიკო, წუხელ, შუადამისას, სახლში რომ მოხვედი და, სხვა მამაკაცივით. სხვაგან არ გაუხვიე. ნუ, ნუ, გეთყვია! რა საჭიროა თავის მართლება, მე ხომ არ გეკითხებინ, სად და ვისთან იყავი? ან ვე მაისური უკუღმა რატომ გაცვია? ეგ ხომ შენი პირადი საქმეა. ვიცი, დილით ამხანაგებთან პანჩელიაზე გამოსვლა დაგეგირდებოდა. აი, გამობართვი ათი მანეთი! ნუ, ნუ მაწვალე! ჰო, აი ასე! სხვამ რომ დაგასწროს ფულის გადახდა, იცოდე, მეწყინება.

ამ საღამოს ადრე მოდი, დედაშენი ვინახულოთ, მისი საყვარელი ვარდები და ინდის ხურმა წაფულოთ. აბა, სხვა დედამთილებმა რა იციან, ხურმა რა ხილია!

— სულ ჩემიანებზე ფიქრობ და შენიანებს იფიქვებ, გული მტკავა, — ვთქვი მე და ჩემი ბანჯგვლიანი ხელები ცოლის ბროლივით მკლავებს მღებავის ფუჭივით ავესვ-დავესვი.

„ვაი რა ცუდად გიყვნივარ!“ — წამოვიღიღინე. ცოლმა სიმღერითვე მიპასუხა: „გიცნობ, გიცნობ, კარგად გიცნობ!“ — დუეტმა შესანიშნავ ულერადობაში ჩაიარა. ბოლოს მაინც სოლო ვამჯობინე და „მხოლოდ შენ ერთს“ დაგურტყი.

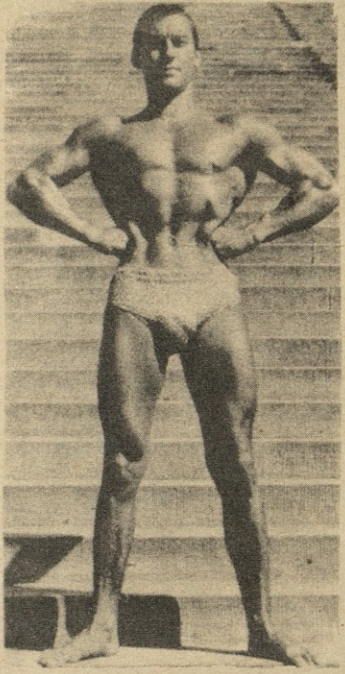
— არც ასე ვარგა ჩემზე გადაყოლა! აი ხომ ხედავ, სიმღერაშიაც კი არ მივიწყებ, საკუთარ თავზე კი სულაც არ ფიქრობ. დღესვე წადი და დასასვენებელი სახლის საგზური იშოვნე. ამ სიცხეში თავს ხომ არ დაიხრჩობ კაცი? შენს ჩამოსვლამდე კი ამ ბინას გაგარემონტებ... რამ ჩაგაფიქრა, ჩემო მარტიშკა! (სახელად ხომ მარტინი მქვია, შპა — მოფერებთითა). — აღერსით მომიგო ცოლმა და პატარა-ბავშვივით გულში ჩამიკრა.

ცოლის სათხოვა კიდევ უფრო გასაჩვიებელი ყოფილა, სეროზულად ჩამაფიქრა ამ ხნის კაცი. მხოლოდ ერთი რამ მადარდებს: რატომღაც, რომ ცოლი ზოგჯერ მარტიშკას მეძახის, ჩვენში დარჩეს და, უფლებდა აქვს მაიმუნიც დამიძახოს. მე ამას ვიმსახურებ. თუმცა რაა ამაში ცუდი. შეიღიშვილებს ხომ ბაბუების სახელს არქმევენ? მაიმუნი კი მთელი კაცობრიობის ბაბუა... ამ ფიქრით გადავიყარე სხვა არასასიამოვნო ფიქრები.

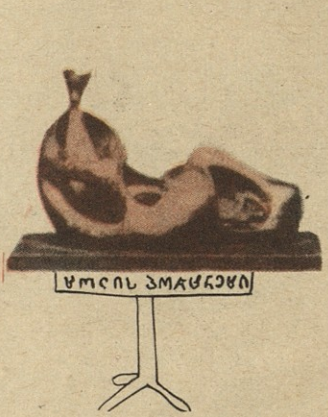
მეორე დღეს საგზური ვიშოვნე, ცოლმა სადგურზე გამაცილა და მისთვის ჩვეული ადამიანურობით დამიწყო: დასასვენებელი სახლში იავი ისე დაიჭირე, არ შეგამჩნიო, რომ ცოლის მონა ხარ, თორემ ქალები თავზე დაგაჯდებიან. ამდენ დატვირთვას როგორ გაუძლებს შენისთანა პატიოსანი კაცი, არც ის ათქმევინო, მიუკარებელიაო, ქალაჩუნას დაგიძახებენ. ბოლოს და ბოლოს, გაახილე თვალები, გადახედე თანამედროვე მამაკაცებს და შენც ისევე მოიქეცი. განა მე გიმღიო ცულქობას?

...მიუხედავად ამისა, ჩემს ცოლს მაინც სხვისი მირჩევნია... ასე თუ გაგრძელდა, გავიქცევო სახლიდან.

თენგიზ I

— სიმძიმეების აწვეაში გავარჯიშებ და ასეთი ტანი დაგიღ-აია!

— რას შვრები, ქალო?!
— ეს თუ ჩემი კორტრეტია, მე ახლა შენს კორტრეტს მიჩვენებ.

ჩემი ამისუჩიანისის ჩივილი

თუ ძმა ხარ, ერთი მითხარი, რა გამომიღვეს საჩივარს? — გუშინ ქალაქში ვიყავი, დღეს კი მშობლიურ სახლში ვარ.

მეც კაცი ვარ და... ჩავიჭერ, ვიგემე ჭირი საერთო; ვინც მასთან საქმეს დაიჭერს, გულის მაგიერ ქვა ედოს.

ფოლადის გამომცდელია და სული არ წამიწყდება, ერთს შეხედავ და... ერიპა, რაც იცი, დაგავიწყდება!..

ერთ დროს ჯავარდნის მახვილით მტერს ბევრი მარცხი ვარჯულენეთ; დღეს კი იგივე ფოლადი ჩვენ „გვჭრის“ და ჩვენ გვანადგურებს.

აბა, ის ვინ და მე ვინა? ოხერი რალაც ყოფილა; ნეტავი დამამლევენა და ველარ ამაწყობინა!

ოთარ შალაგაბიაძე

ამ ჩემი ცოლის წყალობით სულმთლიან დავაბრებ ვინმეს ლამის სახლიდან წაშლივარ წყარუნა ტელეფონებზეა. ცერ, პირველს სანამ დადვადი, ქრისტე ღმერთოვით მიყვამა... დავდი და, ერთი თვის შემდეგ, აღარ დამჩერდა არც ამას: სამზარეულო ოთახშიც მიწა მყოფი დავდი, ამ სკეჩს თვითონ მყოფელი, წე გახდი ახლა საბავშვო ტელეფონს მუშაობდ, აღარც ის ორი არ გყო: ვანაში, როცა ტანს ვიბნით, ვითო, ვინმემ დაერე-ვის?! —

თქვა და აკანაშია რომ დადა, ლოკშიც ივებე ისტერ-გა, რაღას ვიბავდი, მეოთხედ დავეთომე ველდაისტულ-მა... და რომ მეგონა დამთავრდა, პა, როგორც იქნა, გა-ტელეფონები აყოლდნენ დებეფანშიც და სარდაფ-გებისმებენ დებეფანებმა რთილზე და დანერგებულ-კიდედ სულ დავეთომე, სულიყო? — ცოლი რა სიბე-მეცხეს... პა მეცხეცე ქალი ვარ, მიყვარს თქვენი და ვაჩივარ: ბოლოს თქვა: ღმერთი მომკალი, საბავშვოებო დავჩინოა! არ ვიცი, რა ვქნა საწყალობა, სულმთლიან ამბნა გო-ნება, ლამის სახლიდან წაშლივარ წყარუნა ტელეფონებზეა...

გივი ბიბინაძე

საქართველოს საბავშვო ჟურნალი

საბავშვო ხანი გვიდა მას შემდეგ, რაც იაგომ, ცხვირისათვის სამედი-ცინოთ, ოცელოს ოჯახი დაუნერია — იმსჯეველად უმეცნიერობა დე-ნებუნა და უმსაყურე მავრა. დღეს თანამედროვე ოჯახს დანერ-გევა ამ პრინციპული შეთავაზო-მეცხეველია, რადგან მამაკაცებ-მა მკურნალებელ და მედიკოსებს სამედიცინო აღარ სავაზობენ ცვი-რისათვის.

მაგამ დემონი ერე ისევენი, იტებს ახალ მეთოდებს, ახალ ს-მედიკოსებს, რომ სიცოცხლე ჩაუშ-წარის მეზობელს, ნავსებს, თან-მშრომელს, ამხანაგს და ნათესა-საც ეყო...

— ალექსი გელაძეაყვანი თქვენი კეთილმსურველი თქვე-ნი სინდისაყრცხლი მეტულდ ამ-ცხადებდ სხვა მამაკაცს არის, თუ არ გვირთი, მიზანსდითი ამა და მამასიათხელე და საყოფიო თვალით ნახათი თქვენი თქვენი...

...და სამსახურიდან სახლში დაბ-რუნებულ მამაკაცს, რომელიც ხელი წუთის წინ მიუზარადა ცოლ-მეგობრის, საბე-გეფანეთვი-ეთი უფროებიცა, ყურვილი ხე-ლივან უფარდებია და ფეითიანივი გარბის ქრეში...

რომ ცოლის ერთგულებამი ეჭვი შეგარა, მაგრამ ვინ დაკარგვინა მე ვინმეზე ვინ დავრეცე? — იცოდნენ იაგომ მამაკაცი-მეგობარი იგი თხოვილი, სააკაბე-ქე № 88-ის ცხვირის, მუტრის მამაკაცობაში ამ ღვარამბამა ქალმა როცა დატოვა, რომ მესიკა-ყველი ამოვიცადა, ახლა თავის ამზრუნველი თვალი ცხვირებია ვადაბოდა: ვადაწყვეტა, მამარი ამოვიგობა და ვსიკაბეებებს და მე-ცხვირებისთვის სრულიად უცნობ ექსპერიმენტებს მივყო ხელი. თავის თანხმობაზევლიბან, თხოვი-სველ აქვილიმსურველებთან — მავალი ირკალიმსდოდა და რი-ვა მამაკაცისათვის ვითად მან ამოვიცილების ექვემ იყვანა თო-რმები ოჯახი და სამი მუშეცხვირი ტელეფონით სისხლს უშობდა თორმეცხვირ ოჯახს. ერთს ურე-კავდნენ, მეტულდ ვალდებობს, მეორეს ანთხავინებენ სინილით სასველ ანთხავიერ ნათესავს შე-ვლე საჭეში მუშეცხვირული ჩაიჭის გეგინებენ გაბნ-სავარი და სასწავლო დასამა-რებს მამკაცებს. მარტო არ-სენას ტენის № 24-ში მუტრებე ექვსს. ე. ო. თს ოჯახს ექვსი თვის განმავლობაში ცამეტერი გუფხავ-

რომ ცოლის ერთგულებამი ეჭვი შეგარა, მაგრამ ვინ დაკარგვინა მე ვინმეზე ვინ დავრეცე? — იცოდნენ იაგომ მამაკაცი-მეგობარი იგი თხოვილი, სააკაბე-ქე № 88-ის ცხვირის, მუტრის მამაკაცობაში ამ ღვარამბამა ქალმა როცა დატოვა, რომ მესიკა-ყველი ამოვიცადა, ახლა თავის ამზრუნველი თვალი ცხვირებია ვადაბოდა: ვადაწყვეტა, მამარი ამოვიგობა და ვსიკაბეებებს და მე-ცხვირებისთვის სრულიად უცნობ ექსპერიმენტებს მივყო ხელი. თავის თანხმობაზევლიბან, თხოვი-სველ აქვილიმსურველებთან — მავალი ირკალიმსდოდა და რი-ვა მამაკაცისათვის ვითად მან ამოვიცილების ექვემ იყვანა თო-რმები ოჯახი და სამი მუშეცხვირი ტელეფონით სისხლს უშობდა თორმეცხვირ ოჯახს. ერთს ურე-კავდნენ, მეტულდ ვალდებობს, მეორეს ანთხავინებენ სინილით სასველ ანთხავიერ ნათესავს შე-ვლე საჭეში მუშეცხვირული ჩაიჭის გეგინებენ გაბნ-სავარი და სასწავლო დასამა-რებს მამკაცებს. მარტო არ-სენას ტენის № 24-ში მუტრებე ექვსს. ე. ო. თს ოჯახს ექვსი თვის განმავლობაში ცამეტერი გუფხავ-

რომ ცოლის ერთგულებამი ეჭვი შეგარა, მაგრამ ვინ დაკარგვინა მე ვინმეზე ვინ დავრეცე? — იცოდნენ იაგომ მამაკაცი-მეგობარი იგი თხოვილი, სააკაბე-ქე № 88-ის ცხვირის, მუტრის მამაკაცობაში ამ ღვარამბამა ქალმა როცა დატოვა, რომ მესიკა-ყველი ამოვიცადა, ახლა თავის ამზრუნველი თვალი ცხვირებია ვადაბოდა: ვადაწყვეტა, მამარი ამოვიგობა და ვსიკაბეებებს და მე-ცხვირებისთვის სრულიად უცნობ ექსპერიმენტებს მივყო ხელი. თავის თანხმობაზევლიბან, თხოვი-სველ აქვილიმსურველებთან — მავალი ირკალიმსდოდა და რი-ვა მამაკაცისათვის ვითად მან ამოვიცილების ექვემ იყვანა თო-რმები ოჯახი და სამი მუშეცხვირი ტელეფონით სისხლს უშობდა თორმეცხვირ ოჯახს. ერთს ურე-კავდნენ, მეტულდ ვალდებობს, მეორეს ანთხავინებენ სინილით სასველ ანთხავიერ ნათესავს შე-ვლე საჭეში მუშეცხვირული ჩაიჭის გეგინებენ გაბნ-სავარი და სასწავლო დასამა-რებს მამკაცებს. მარტო არ-სენას ტენის № 24-ში მუტრებე ექვსს. ე. ო. თს ოჯახს ექვსი თვის განმავლობაში ცამეტერი გუფხავ-

საბავშვო ჟურნალი

ს. ზ. შირისაშვილი

ს. ზ. შირისაშვილი

ივანე ჯავახიშვილი

მანქანი დღა იყო. მიხედა შენის გვერდი ვიცი და ბრძოლის ბრძოლ ვეღვინი ვარს, ამ აქვი-ივი ვიცივრები. მაღალ ნიღოდა დასარკა, ერთი ირკერი ვეგინან მისებს, მაგ-რა, როგორც ჩანდა, ახლებს დინად არ მოვიდა.

ალბათ, განჩინებულია, თანვერდებენ დღა-უფინა რომ დადალა ჩემი ვიცივრებმა... ახ, რამ დაამერგა ეს დღეოვით? — ვიცივრებ მე.

მაე ხარს ზურგზე იანა ქინდა. უკლით ივირებდა ზურგს.

— ბიძა, ვეა ხომ არ მოხვდინა შენ ხარ? — ვიბოძე დაიკარგინებო.

— ლეკა შენია არ, ბებო, ლეკაა! — სამარულით შევსეს და, სურათს მოლოდინში, უკლი მოვალეობა ურეგე. თითქმის მუცელზე ვიტიკა ტენა, ქრისტეზე ჩაიწვინებე მამაკაციც მამ.

— აინებდი, ბიძა, მამაკაცი? — ვევიცივრებ თანამეც.

— მიხედა აინებდი ნიასხეს, დაიხიბეს ჩაილასარკა:

— ეს იგი ლეკასი ბიჭი ხარ? — მაღალი, შორას კაცი იყო ლეკა... ნადირბა უკვარდა... ქალსაი მუცელს დასდებდა...

მაღლობს იღრმის დასარკადა მონი — ვიცივრებენ, მამაკაცი ვ ვიცი: კაცი მონადირე იყო... ხანძარი ახლაც ვეგინან შენაბული დათვინა და ჩაუბნა თაბინა. იანი ლეკადავით ქსელი მოვლული. ტანსაცმელ ხომ შედგენა დასარკა.

მუცელზე დაიწვინა. მუცელი ხელი მიიზრდიდა და შეუცხვდა: ერასი ხანგრძლივ იწვინებდეს. მუცელზე იმ ღრუბელს დაიყო თვალიდასარი. ხარკს ხორბის დაეჭობინა. მე კი ვიცივარ არხინდელ და ქალსის ამებს ვევიცივრებ მოხეც.

მოვიდა, თუ რა კარი ბინა ვეგინან თბილისში, როგორ პატებს მცენენ ამხანაგები, რა დღე იმებს ამხანაგებ ჩემზე ღმერთობის. ისიც ვევიცივრებ, სპირტის ისტატი ვარ ვიცივრებ, თბილისისა და

სასწავლის ჩემბინი-მეტი. ვიცივრებ და ვევიცივრებ, სურათი, მე ას ვიცი: თუ დავიწვ მე-ნა-გვირინ და ვიცივრები მამაკაცი. არ მევიცივრებ, მუცელზე ვიცი, თუ არა, ემეცივრებ ვიცი-სენ, სე არა მართალი და ხე ვევიცივრებ. ხანდახან ვიცივრებ, რომ მაღალი ვევიცივრებ, მაგრამ იანივე იანივე ვიცივრები ის იყო დავიწვ მოვლი, როგორ ვადაიწვინებ თბილისი დღის ვევიცივრები სიცილს და ხომ შევიცივრებ შევიცივრებ...

— ბიძა, ამ ღრუბელს ხომ ხედა?

— როგორ არ, ვევიცივრებ!

— ჰიდა, ახლაც, ბიძა, მეა ბიძის. მუცელზე ხანდა ბინასდის სახლი. ა უკვირებოდა მამაკაცი ურეცხვინა, ჩემიხან ავიცივრებ და მხოლოდ იანი მოვიცივრებ, რომ მე-სულის სახლი არ ვიცივრებ.

— რა გეცხი, ბიძა? —

მოხედა ურეცხვი იფდა და ჩემს წახლას ვიცივრებ:

— ბიძა, რა გეცხი ხანდა? — ვევიცივრებ ვევიცივრებ.

— რამე მიხარა, მელო? არ ვიცივრებ, ბიძა, ვიცი ვარ... იანიბინა ოთხი დღე-ურული, თუ გეკ რა სასწავლო, ახლ მიხარ და დამიწვ სიცილს...

— ვიცი ხანდა ვევიცივრებ ვიცივრებ. მე — სმარის, ის — ქრისტეს დღეოვით. მერე ამოვიცივრებ ბოლოში და იცივრებ დავიწვინა... თუ ვიცი ვიცი, ამდენ ხანს რას მალასარკადი? —

— მერეცე წყობისა, ვევიცივრებ და ვევიცივრებ. ბიძა, დაიწვინებენ მიხარა, ლეკაა ე-კამაკის ვიცივრები და ამიცივრებ არ ითხარინ, ურს რომ მავლად. ბებო დასარკა იყიდა ლეკაა. არ ვევიცივრებ, უკვლად ვინმე ვიცი, თუ არა. ცრეა ლეკადავით ვევიცივრებ ხომ... კარი ბიჭი იყო ლეკაა. მამაკაცი ჩამოვიცივრებ ხან... ისიც ლეკა ლეკაა ხარ... შენს ბიჭი თუ კაციც დღედავინ შევიცივრებ!

— არა! — ვიცივრებ და აღმარის ვევიცივრებ. ურები ანრახიდა. მარტო ვიცივრებ, ჩემი-დანი მამაკაცი ვევიცივრებ.

ბინ როგორ გაიცივრებს შვილს

ბინალბინა: ჩამოვიცივრები ვიცივრებ და უკვლად დავიწვინებ, ვევიცივრებ მისხს მიყარებ, კლით ქვას ვასროლივარ იცივრებ, ტყავს ვევიცივრებ. მამაკაცი: ჩემს ახლებს წყალით მჭრი. თუ კიდევ ამავლად, ისე ვევიცივრებ, პატარისა ვევიცივრებ ვიცივრებ!

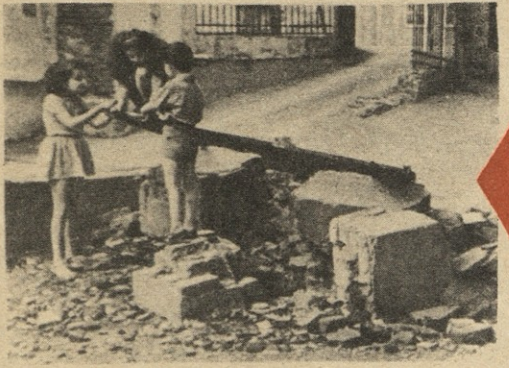
ბინალბინა: არა! მუცელს რომ ვასრულ, არც შევიცივრებ, არც დავიწვინა. მამაკაცი: მამაკაციც კლით ქვას ვასროლივარ იცივრებ, ტყავს ვევიცივრებ. ბინალბინა: ჩემს ახლებს წყალით მჭრი. თუ კიდევ ამავლად, ისე ვევიცივრებ, პატარისა ვევიცივრებ ვიცივრებ!

ბინალბინა: არა! მუცელს რომ ვასრულ, არც შევიცივრებ, არც დავიწვინა. მამაკაცი: მამაკაციც კლით ქვას ვასროლივარ იცივრებ, ტყავს ვევიცივრებ. ბინალბინა: ჩემს ახლებს წყალით მჭრი. თუ კიდევ ამავლად, ისე ვევიცივრებ, პატარისა ვევიცივრებ ვიცივრებ!

ბინალბინა

გაფა-ბანსაჟაჟით
სასაღიროთი
მისვლა კანდავანა
В ВЕРХНЕЙ ОДЕЖДЕ
ВХОД В СТОЛОВУЮ
ВОСПРЕЩЕН

ასეთ მეტად საყურადღებო წარწერას შეხვდებით თბილისში, ჩელუსკინელების ქ. № 15-ში ამიერკავკასიის რკინიგზის თბილისის სამმართველოს სასაღიროს შესასვლელთან. ჩვენ, რასაკვირველია, არაფერი გვაქვს საწინააღმდეგო ამგვარ მოთხოვნასთან, მით უმეტეს, რომ თბილისში საკმაოდ ცხელია, მაგრამ შიში გვიპყრობს, როდესაც ვფიქრობთ, რომ მისი მიზანძვით, შეიძლება სხვამ ქვედა ტანსაცმლის გახდაც დააწესოს სავალდებულოდ სასაღიროში შესასვლელად. მაშინ რაღა გვეშველება?!

კურორტ მენჯში უამრავი თვალწარმატება აღგილია, მაგრამ ამ სურათზე აღბეჭდილმა პირმა მაინცდამაინც ეს „ხედი“ აირჩია. როდესაც იგი სურათის გადასაღებად მოემზადა და ის იყო, ჩიტი უნდა გამოფრენილიყო, კურორტის მესვეურებისგან ღირეჭტივა მოვიდა — ეს კაცი საკაიკაცოდ არ იღებს სურათს და საექვო ნახევარი ჩააბნელებო.

საქმე ის გახლავთ, რომ მენჯში საღსალამათი უურნალ-გაზეთების ჭიხურის გვერდით ახალი მოდის იგივე დანიშნულების ჭიხური დადგეს. ზოგიერთებსაც ეს უნდოდათ და... უპატრონო ეკლესიას ეშმაკები შეეხია. ახლა ერთ კიოსკში ახალი უურნალ-გაზეთები იყიდება, მეორეში — ამავე უურნალ-გაზეთებში გახვეული ხილი. ერთი სიტყვით, გაქანებული ქორვაჭრობაა.

ის გახლავთ ჩვენი ეზო. ფილმზე კი არ მოგახსენებთ, ნამდვილად ჩვენი ეზოა — ჭავჭავიძის ქუჩა № 13. მთელი ტრაგედია ცენტრალურ გათბობასთან არის დაკავშირებული. ჭავჭავიძის ქ. № 15-ში გათბობა უნდა გავიყვანოთ და... დაანგრის ჩვენი ეზო. ეგ არაფერი. დაანგრის, მაგრამ აშენებაზე ალარავინ ფიქრობს. დღემდე დავდივართ ამ ბარიკადებზე. ჩვენ კიდევ არაფერი, მაგრამ ბავშვებს რა ვუყოთ?!

ჩვენს მომენტში

მოგესხენებათ, გურიას არის სოფელი მერია; სოფელი, როგორც სოფელი, კარგია, მშვენიერია. ეგ არის, აღარ გვინათებს სახლებს ელექტროდენია, ელდენთან ერთად, რატომღაც, რადიოც გადაგვერია... ნუ დაგვზარდები, ამ საქმეს იქნებ, მოჰკიდო ხელია!..
ა. მერიელი

ვიქცევი და ვერც ვიქცევი, აბა დღეს და აბა ხვალე, ფუძიდან და ნერვებიდან ერთიანად მოვიშალე. რად გამწირეს, რად დამადგეს, ნეტავ, ვის რა დაფუშავე?!
უპატრონოდ მიტოვებული სახლი (ქუთაისი, მარდალეიშვილის ქ. 2)

ჭუჭყი გვჭამს და პირს ვერ ვიბანთ, გვეშველება, ნეტავ, როდის? ჩვენთან წყალი, შეთქმულივით, როცა გვძინავს, მაშინ მოდის. წყლის ლოდინში ხშირად გული ხან მიგვდის და ხანაც მოგვდის!..
ერმენის ქუჩის მკვიდრნი (ქ. ქუთაისი)

უეჭიმობა, გზის მოშლა კარგა ხანია გვალბნებს, მესტიას ვერც ხმას ვაწვდენთ და ვერც ტელეფონით ვაგონებთ, რა ვქნათ, ვერსაივთ გადმოვვლოთ ამ სატილვე მთა-გორებს!
ცხუშარპლი (მესტიის რაიონი, სოფ. ცხუშარპლი)

— აკატომ, თორემ არ გააკატობს!..

ზოგიერთი მოქალაქე, ხელშეწყობის მაგივრად, ხელს უშლის მილიციის ორგანოებს საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვაში.

I მოქალაქე: არიქა, მიშველეთ!
II მოქალაქე: დაიჭირეთ, არ გაუშვათ!
III მოქალაქე: რა დაქერა უნდა? ვუშვებ და არ მიდის!
სახალსო რაზმილი: რა მოხდა?
I მოქ.: ხელი მკრა, ტანსაცმელი შემომახია, დედ-მამა მავინა, არავინ დამიტოვა გვარში!
II მოქ.: ჩემი ყურით გავიგონე!
III მოქ., მე სხვისი ყურით გავიგონე.
სახალსო რაზმილი: ეტყობა, რა ხულიგანიც არის! ნახეთ, როგორი გამომწვევი გამოხედვა აქვს. გამოუსწორებელი ბანდიტია. მე შენ გიჩვენებ, როგორ უნდა პატიოსანი მოქალაქეების ლანძღვა! 15 სუტკა! აფსუს, მეტის მოცემა რომ არ შემიძლია!
(გამოჩნდება მილიციელი).
მილიციელი: რა ამბავია, მოქალაქეო?! ამას ვის ვხედავ?! (ხელებით ანიშნებს დაკავებულს რაღაცას).
სახალსო რაზმილი: თქვენც იცნობთ, უფროსო?!
მილიციელი (იცინის): ჩემი მეზობელია, დაბადებით ყრუ-მუნჯი!
I მოქ.: რა ვიცი, იგნებოდა კია და...
(II და III მოქალაქეები არ წითლდებიან).
(ფარდა)
პანს პატიაშვილი

სახალსო რაზმილი

ნახ. ჯ. ლოლუასი

საჩინო ნაწარმი

თეთრიწყაროს რაიონში სინათლით, აბა, ვის გააკვირვებთ! მხოლოდ ჩვენი სოფელი საფუძრებია უსინათლოდ. მართალია, ბოძები ჩაყარეს, მაგრამ დენს მაინც ვერ ვეღირსეთ, ბოძები კი მალე დაღებდა და როცა ელექტრონი მოვა, ბოძებიც აღარ გვექნება.

გვიშველეთ, შენი ჭირიმი! გვადირსე სინათლე და სიცოცხლეში ჩავართვევინე ტელევიზორები.

მ. ზრახიშვილი.

გამო ნიანგო!

ჩვენი სამსახურში სიარული წვიმაზე არის დამოკიდებული, რადგან როცა წვიმს თეფშებ-ტაშტებ-ვედროებმომარჩევებულნი ვდგავართ ფანჯრებთან და ოთახში შემოსულ წყალს ვებრძვით. **თბილისის მესამე მასივის „უ“ ქუჩის სახლმმართველობა** კი ყურსაც არ იპარტყუნებს.

დაგვეხმარე, ნიანგო! თუ სახლმმართველობა კარ-ფანჯრებს ვერ შეგვიკეთებს, მაშინ აგურით მაინც ამოგვიშენოს, თორემ წვიმამ წაგვიღო!

ხუხა მდინარაძე

ჩვენი ნიანგო!

მარნეულის რაიონის სოფელ ხიონში მარილის გემო დაავიწყდათ სოფელელებს იმის გამო, რომ მარილმა წყლის სმა იცის, წყალი კი... დგანან ხახვამშრალი ონკანები, ღეთის ანაბარად მიტოვებულნი, ვისაც წყლის საკითხი ეხება, თავს არ იტკივებს... წყაროებთან რიგს კი ბოლო აღარ უჩანს.

გვიშველეთ, ნიანგო! გვადირსე წყალი! ან ერთი ეკლესია აგვიშენე, რათა ღმერთს ვევედროთ. წვიმა არ მოგვაკლოს!

ხახა მურაღაშვილი.

ნაკვესები

- რევიზორი საუზმეზე დაპატიჟეს და... ვინ ჭამს მაგასო.
- მყიდველი გამყიდველს თვალბშიც უყურებდა და ხელბშიც, მაგრამ თვალსა და ხელს შუა მოტყუილდა.
- მოღარეს უთხრეს, ხურდა დამიბრუნეო და... მან ენა შეუბრუნა.
- ყოველდღე რესტორანში სვამდა და ყოველდღე „ჩორნი ვორონში“ სვამდნენ...

ვანო ცინცაძე

1000 წამოღების სურვილი

1. **აიპრბალოს** ზარის რეკვიტ, ფოლადის ნატეხზე რკინის შემოკვრით, ტაშტის ბრახუნითა და სხვ. მოქალაქეთა ნაგვის გადასაყრელად მოხმობა.

ფურჩვეთ დასუფთავების ტრესტის მესვეურებს, დაავალონ მენაგვეებს მოსახლეობა გააღვიძონ შემდეგი სიმღერებით: „**მოდი ჩემთან, გენაცვალე!**“, „**შეზობლებო, გაიღვიძეთ, რა დროს თქვენი ძილია?!**“, „**დილა არის ცა ლაჟვარდი...**“ და სხვა. მოსახლეობა კი დახედეს სიმღერით: „**დაგებებ და ვერ გპოულობ, მითხარ, სადა ხარ!**...“

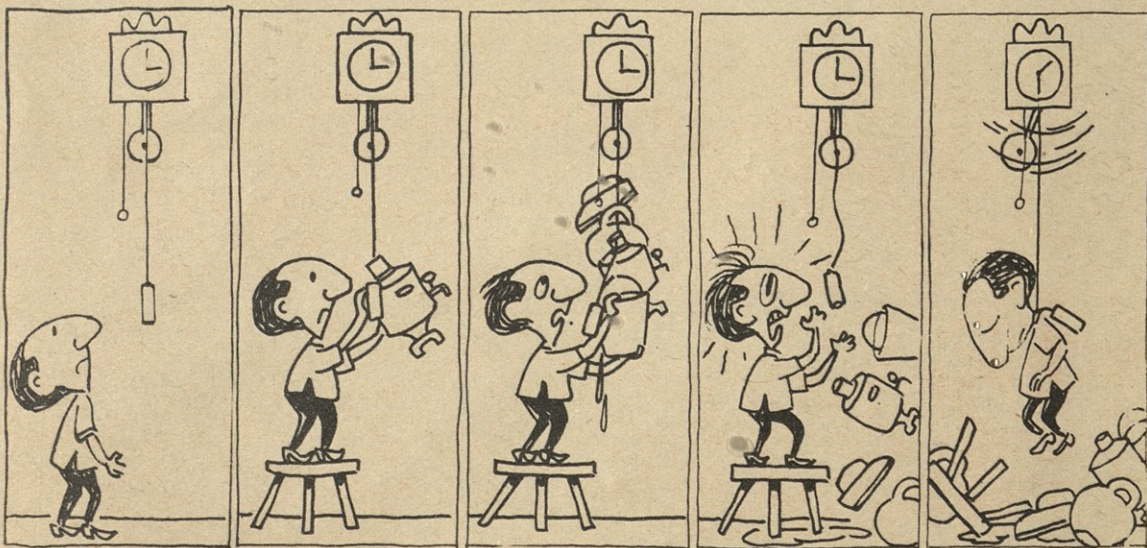
2. **იშის ბაგო**, რომ ორშაბათსა და ხუთშაბათს მოსწავლე და სტუდენტი ახალგაზრდობა მასობრივად აცდენს გაკვეთილებსა და ლექციებს, ეთხოვოს. ვისაც ჭერ არს, და შაბათი და კვირა ორშაბათსა და ხუთშაბათს გადმოვიტანოთ. ამრიგად, დღეები დაღაბდები შემდეგნაირად: **კვირა, სამშაბათი, ოთხშაბათი, შაბათი, პარასკევი, შაბათი, კვირა.**

3. **თუ** შეგვიკითხონ, რა განსხვავებაა სალარო-ავტომატსა და კონდუქტორს შორისო, არც დაფიქრდეთ, ისე უპასუხეთ: **პირველი თუ ბილეთს არ დაგიბრუნებთ, შეგიძლიათ, წიხლებით დალევოთ და მთელი XX საუკუნის ტექნიკის მიღწევები ლანძღოთ. ხოლო თუ ცოცხალ კონდუქტორს მოთხოვთ ბილეთს, თქვენ თვითონ დაილევებით და ლექციასაც მოისმენთ თემაზე: „როგორ გაფუჭდნენ ადამიანები!“ და სხვ.**

იხით თუ არა თქვენ?

- ...რომ ტაქსის მძღოლები ტრამვაის ბილეთში ზუსტად 3 კაპიკს იხდიან?
- ...რომ თამბაქოს I ფაბრიკის მუშა-მოსამსახურეები თავისივე ფაბრიკის „პრიმას“ ეწევიან?
- ...რომ მაყურებლები რომ არ დაიქანცონ, თბილისის ზოგიერთ კინოთეატრებში ხშირად კინოფილმების მოკლე შინაარსს უჩვენებენ?

პატი პატაშონი

ნახ. 3. ლომიძისა

უსიტყვოდ.

ნახ. 3. მხეღლიშვილისა

უსიტყვოდ.

მთავარი რედაქტორი **ნოდარ დუშაბაძე**. სარედაქციო კოლეგია: **ზ. ბოლქვაძე** (პ/მზ. მდინარე), **ს. კლდიაშვილი**, **ნ. მაღალაშვილი**, **ბ. ნიჭინაძე** (მთავ. რედ. მოადგილე), **ნ. შვილიძე**, **ო. ჭელიძე**. საბირისა და იუმორის უზრუნველყოფის ნიანგო.

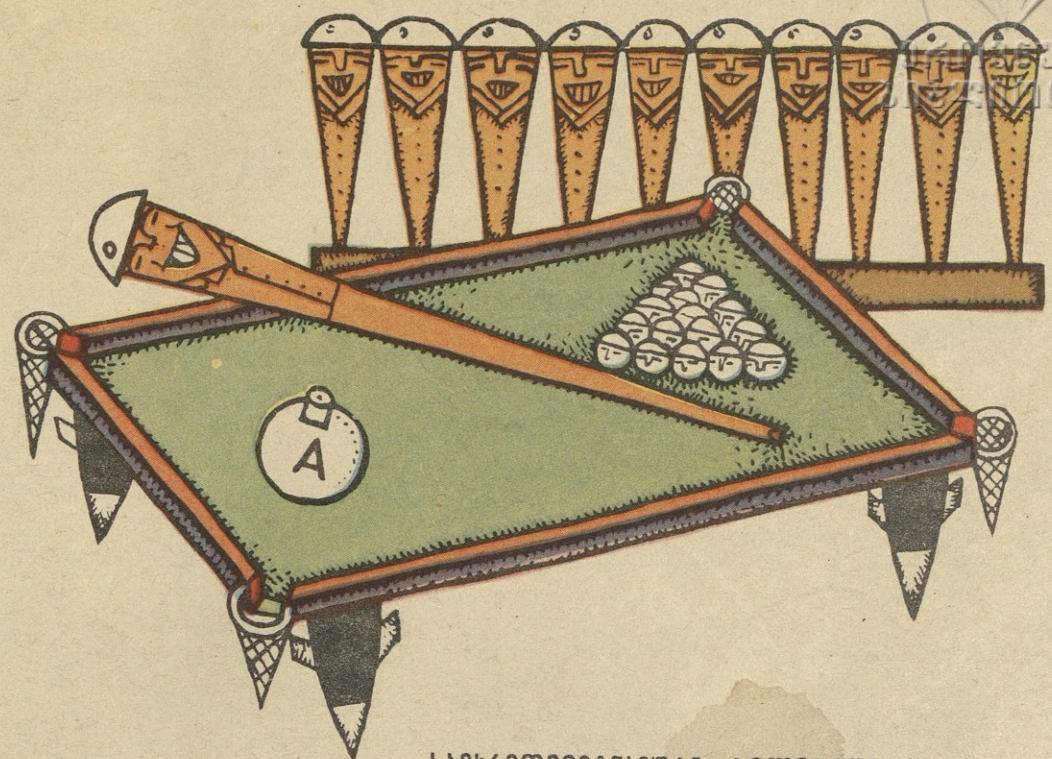
თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42. ტელ. 9-76-69, 3-10-78. **თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“**. საბ. კვ ცენტრალური კომიტეტის ბავშვთა განყოფილება. ხელმოწ. დასაბ. 19/IX 1967 წ. კალ. ზომა 70x108¹/₈ 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმატა რეკლამა 0,5, პირობით ფორმატა რეკლ. 1. საბ. კვ ცკ-ის ბავშვთა განყოფილების კ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპკ. № 3384 უპ 02222. ტირაჟი 71.000.

67-636

1967

ნახატები დ. ჯარაფიშვილისა.

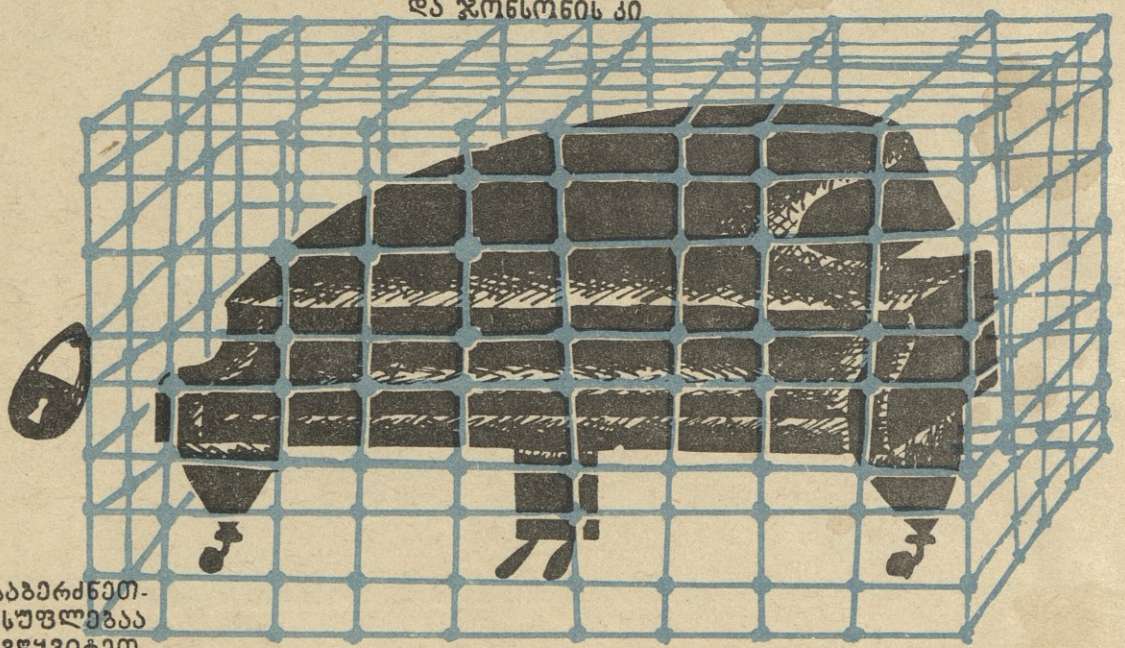
სამხრეთვიეტნამური „სანიმუ-
შო“ კონსტიტუცია კრძალავს ყო-
ველგვარ მოღვაწეობას, რომელიც
საფრთხეს წარმოადგენს „ქვეყნის
უშიშროებისათვის“. საშიშ ელე-
მენტებად თვლიან მშვიდობისა და
ნეიტრალიტეტის მომხრეებს კი და
სამხედროები, რომლებიც ქვეყნის
სათავეში იმყოფებიან ჯონსონის
წყალობით.

ИНДЕКС 76317

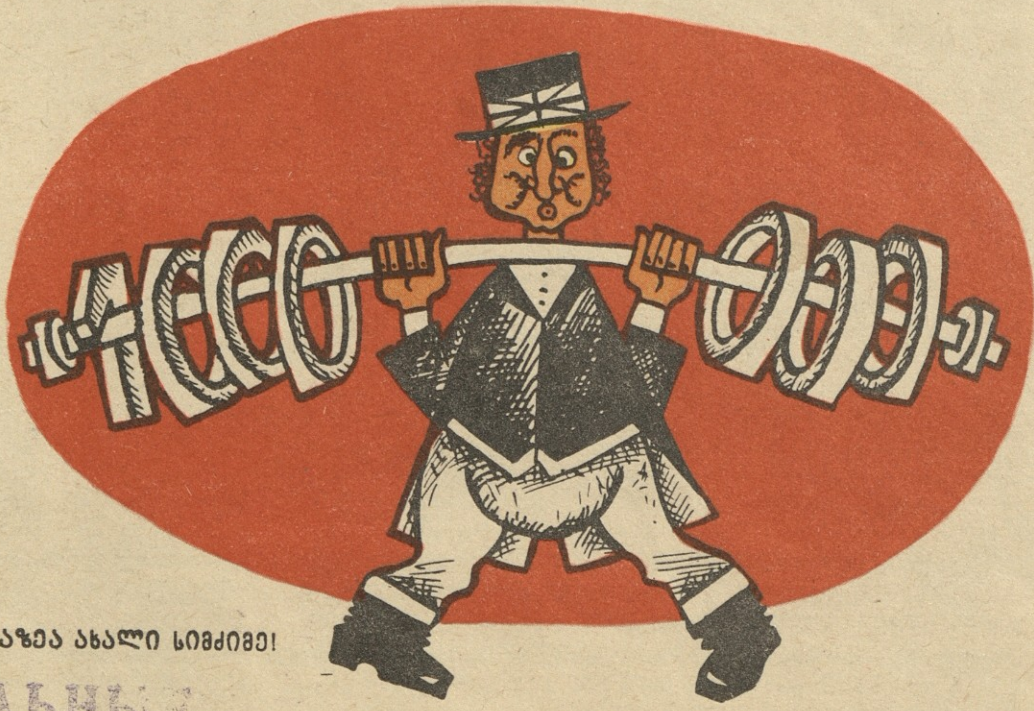
სამხრეთვიეტნამური ბილიარდი
და ჯონსონის კი

საბერძნეთის ფაშისტურმა ზუნ-
ტამ დააბათილა სახელგანთქმული
კომპოზიტორი და პროგრესული
პოლიტიკური მოღვაწე მიკის თეო-
დორაკისი და აკრძალა მისი ნაწარ-
მოებების შესრულება.

რადგან დღევანდელ საბერძნეთ-
ში არც სიტყვის თავისუფლებაა
და არც მუსიკისა, გადავწყვიტეთ.
ეს კარიკატურაც უსიტყვოდ
დაგვებეჭდა.

595000! უკანასკნელი 27 წლის
მანძილზე ინგლისში უმუშევრობის
ზრდის ეს მაჩვენებელი აგვისტოს
თვისთვის სარეკორდოა.
ლეიბორისტები მიღწეულით არ
კმაყოფილებიან, შუა ზამთრისა-
თვის ამზადებენ ახალ რეკორდს,
რაც, შესაძლოა, 1.000.000-ით გა-
მოიხატოს.

შტანგაზეა ახალი სიმძიმე!

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ